

Ловен парк

Любомир Младенов

Той е проснат върху снега, с гръб към нас; в дълбочина - пътеки,
дървета /ниска гл. т./. Долита далечен сигнал, изсвирен с уста.

В дъното по пътеката се появява женска фигура, спира.

След малко приближава, предпазливо. Момиче на неопределима
възраст - увита е в дълго яке; с ушанка.

Тя се навежда над спящия, разглежда лицето му.

Той се размърдва, отваря очи. Тя се отдръпва /излиза от кдр/.

Лицето му е подутو, с полепнал брокат. Тежък махмурлук,
светлината силно дразни очите.

Изправя се. Облечен е с палто, под него – сако и риза.

Олюлява се, гледа я.

Обръща се с гръб, прави няколко крачки. Пикае, орига. Опипва
джобовите си.

Добира се до пейката, сяда. Шумно изръмжава от студ, завива се с
палтото през глава.

→

Тя стои вдървено и го зяпа. Оглежда зорко наоколо. Изсвирва с уста.
/Звукът откънтява – припл. към него/.

→

Той я гледа, очите му блещукат изпод палтото.

Той: Имаш ли цигара?

→

Тя вади кутия, вътре - една, последна цигара. Приближава го (следим я, той → в кдр), той седи изсулен и я гледа. Тя се навежда към него, слага му цигарата в устата, пали му я. Той засмуква.

Той /взима цигарата с ръка/: Коя е тая гора?

Тя: Ловният парк.

Той: Къде ти е пушката?

Тя: Изгубих си кучето преди четири дни. Голямо, с шарена кърпа на врата. Не си ли го срещал наоколо?

Той повдига рамене / поклаща глава.

Тя взима цигарата, дръпва си, връща му я. Това някак го ободрява.
/Тя свири/?/

Той: Остави го да се шляе!

Тя: То е свикнало да живее вкъщи, не да се шляе... Сигурно ме търси. /готова е да ревне/

Той /прави кисела физиономия/: И като го намериш - какво?

Тя /замисля се/: Амии... ще го обичам още повече.

Той /обгръща с ръце главата си/: Аре махай се! Ходи да си го търсиш...

Тя изважда от джоба си тесте малки листчета , хванати с ластик. Изтегля едно. Подава му го.

Тя: Ако го видиш, обади ми се.

Той я гледа. Взима листчето. Смачква го и го хвърля на земята.

Тя стои, не помръдва.

Подава му друго листче.

Той го взима, смачква и хвърля.

Тя му подава трето.

Той старателно го накъсва на малки парченца, става от пейката и ги пръсва във въздуха.

Тя: Как се казваш? /в тона ѝ няма обида/

Той рови с крака из шумата, нещо търси.

Той: Документи... ключове... джииесем... кредитна карта... Както и да се казвам... /вдига ръце/

Опипва пак джобовете си. От джоба на палтото изважда дамски прашки на сърчица. Показва ѝ ги, хили се иронично. Хвърля ги.

Тя оставя едно листче на пейката. Тръгва, изгубва се по пътека сред дърветата.

Той гледа подире ѝ. Оглежда се.

Отново чуваме нейната свирка да отеква в гората.

Той тръгва в посока, противоположна на нейната.

Броди из парка, лута се.

Едни и същи дървета, пътечки, разклонения.

Писва му, сяда до едно дърво. Боли го глава, опитва да си я зарови в снега.

Приспива му се, унася се/?/.

Тя /зад кадър/: Изгуби ли се?

Той се сепва. Обръща се. /пнр към нея/

Той /изправя се/: Следиш ли ме?

О → О /тя влиза в кадър зад него, проследяваме нея/

Тя: Ще ти покажа откъде да минеш, ела! /прави му жест с ръка да я последва/.

Вървят. Тя напред, той след нея на разстояние.
Тя тук-таме поспира, заслушва се. Свири.

Продължават.

/варианти/

Той постепенно скъсява дистанцията.
Пак спират.

Той: Какво е, мъжко, женско?

Тя: Мъжко. Роко.

Той: Ясно... гони кучка.

Той я приближава.

Той: Ще поскита, ще потича, ще огладнее - и ще се прибере. Такова е естеството на нещата, ако ме разбираш. Ти за какво, мислиш, че си му на него? Да го храниш, няма любов тука. Вместо да обикаляш с тая умряла физиономия, радвай му се... че е на свобода, един вид!

Тя тръгва.

Той тръгва след нея, завива му се свят, свлича се. /да има наблизено нещо за сядане!!/

Яде сняг.

Коленичи, сгърчва се. Сяда на земята.

→

Тя бели портокал. Подава му половината. Той го излапва жадно /седнал/.

Тя вади сандвич, увит в станиол.

Тя: Искаш ли?

Подава му го.

Той яде с апетит. Гледа съставките между двете филии, особено вкусно е.

Сърдитият му вид се пропуква, макар и съвсем леко.

Той: А нещо за пиене?

Тя се подсмива, поклаща глава отрицателно.

Той: Кучето ти да не е санбернар, с манерка на шията? Да взема да ти го намеря, ако е такова.

Тя: Намери ми го. Имаш бутилка от мен после.

Той се ухилва.

Той: Само една?!

Той долазва до близката пейка, сяда. Тя сяда до него.

Тя /гледа го изпитателно/: Какво работиш?

Той: Брокер съм. Насдак.

Тя: Насдак се казваш?

Той /смее се/: Пфф, не знаеш ли какво е Насдак, бе?

Тя: Какво е Насдак? Нещо като биг-мак?

Той: Ооо не, мила, не, мач бигър!

Заиграва се с едно празно шише от минерална вода в краката си, започва да го подритва наоколо.

Той „дриблира“ с шишето из шумата, вкарва гол, вдига ръце, свити в юмруци – като за гол /късо, леко/.

Сяда на дървото, диша учестено. →

Тя, изправена, се люлее на дървото.

Отново изсвирва, оглежда се.

Той: Ей, инат голям! Как ти е името?

→ Тя сяда до него, аха да заплаче.

Тя: Неда.

Той: Неда... ти друга работа нямаш ли си, бе?

Тя: Ти никога ли не си имал животно?

Той /лека досада/: Имах рибки като малък.

Тя: И какво?

Той: Свариха се на парното. Майка ми ги остави там да се стоплят и... ги забрави.

Тя: Ти плака ли?

Той: Психоанализа ли ми правиш?

Тя: Не, интересно ми е.

Той /кара ѝ се/: Кво ти е толкова интересно?... /съзерцава я/ →

Тя се доближава до него, бърка си в джоба, гледа го строго.

Той: Не ме доближавай толкова, окей?

Тя: Окей. Затвори си очите.

Той: Не, не, не!

Тя: Айде, няма да те изям.

Той се колебае, затваря очи.

Тя: Дай си ръката.

Той изпълнява, подава ръката си.
Тя пуска върху дланта му охлюв /свит в черупката си/.

Тя: Какво усещаш?

Той: Нищо... Пусна ми нещо в ръката.

Тя: Стой така.

Охлювът бавно се показва от черупката, изправя рогцата си.

Той все така стои със затворени очи, но изразът на лицето му започва бавно да се променя – от равнодушен към тревожен. Охлювът тръгва по разтворената длан. Изпод затворените клепачи рукват сълзи, по лицето му преминава спазъм. След малко се сепва, отваря очи.

Вижда охлюва, лигата по ръката. Повдига му се. Хвърля охлюва. Обръща се и повръща. Стои приведен, диша тежко, лази. Бърше се със сняг. Тя го приближава, навежда се.

Той: Какво искаш?! Остави ме на мира! /изправя се рязко, тръгва по една пътека/.

Тя тръгва след него.
Той мълчи, върви. Спира, оглежда се накъде да тръгне. Тръгва нанякъде.

Тя /подвиква му/: Натам пак ще се изгубиш!

Тя го настига, посочва му накъде е пътят. Вървят.

Тя: Как ще си влезеш вкъщи, като ти няма ключовете?

Той не отговаря.

Тя: Имаш ли си гадже?

Той: Не ме дразни, не ми е добре.

Тя: Като се напиш, ще ти мине.

Той: Не ми говори така! Нямам гадже и не ми трябва. Никой! Ясен ли съм? Освен това, никога не спя. Работя нонстоп, окей?... Видя ли тая сутрин като заспах какво стана? Събудих се в гора! Нямам време да се мотая тука цял ден. И да ми правиш Кашпировски. Кажи накъде е, аз ще се оправя.

Тя: Отвсякъде може, но аз те водех към една трамвайна спирка.

Той: Накъде е?

Тя /посочва/: Натам, после вдясно...

Той /спира/: Окей, мерси.

Той стои. Чака я да си тръгне и да го остави сам.
Тя го гледа.

Тя: И аз съм натам, ще повървя с теб, после те оставям. Обещавам!

Той не изглежда особено доволен, но явно не му се разправя.
Тръгват.

Тя оглежда. Свири.

/Гората, общи на двамата, вървят ли вървят/.

На една пресечка спират.

Тя: Ти си натам.

Той: Окей, мерси.

Тя: Искам да ти кажа нещо.

Той стои, чака. Тя го приближава.

Тя: Но е тайна, не казвай на никого, чу ли?

Той: Добре, казвай.

Тя: /приближава го, хваща го за ръка/ Веднъж един баща купил подарък за сина си - плюшено мече. Прибрал се вкъщи, сложил подаръка пред вратата на детската стая. Детето отворило, взело мечето и погледнало към баща си. Баща му се усмихвал, очаквал детето да се зарадва. Синът обаче пуснал мечето на земята, пхнал пръсти в шевовите на плюша и разпорил играчката. Вътре било пълно с памук. Детето погледнало сърдито баща си и казало: „Татко, ти сигурно ме мислиш за глупак, но аз знам, че това не е никакво мече. Ето виж, това е просто една торба от плат, пълна с памук. Вземи си я обратно, не я искам“ И... после си влязло в стаята и тръгнало вратата.

Тя притисва нежно ръката му с двете си ръце, после го пуска. Прави му знак с пръст на устата, демек да си трае. Той стои озадачен. Тя тръгва гърбом, с лице към него. Той се обръща и също тръгва. Върви, след малко свива вляво.

Тя /вика/: Не натам, Насдак, надясно!

Той тръгва надясно.

След малко зад дърветата започват да се мяркат автомобили, открива се булевард. В дълбочина – голямо кръстовище, задръстено от коли.

Той върви натам /следим го в гръб, ОП/.

Наближава кръстовището, наблизо има спирка.

Навалица, коли, клаксони.

Преди да стигне до спирката, се заглежда в нещо на отсрещната страна, лицето му се изопва.

Пресича. Забавя ход, след малко спира.

Пред него до бордюра лежи куче, с шаерна кърпа на врата, в локва кръв. Мъртво.

Той се обляга на една стена наблизо, стои вкаменен. Край него - трафик, час пик.

Спира поолющена кола с открита каросерия. Двама роми в униформи слизат, набутват кучето в чувал, мятат го в каросерията и заминават.

Той пресича обратно булеварда. /ОП/

Отново е в парка, върви и се ослушва.

След малко нейната свирка проехтява отдалеч.

Тръгва натам. Излиза на много дълга пътека /простира се в дълбочина/, съвсем в далечината – тя.

Ходи, приближава я. Тя го вижда, повдига вежди.

Той /решително/: Кучето ти... сгазила го е кола. На кръстовището.

Тя се вцепенява. Прави две крачки и припада в ръцете му.

Той я довлачва до едно повалено дърво/?/. Сяда и я слага да полегне в скута му. Жива картина – той и тя, спяща в скута му./ОП/

Тя спи/КР/. Неговата ръка отмества косата от лицето ѝ.

Тя отваря очи, гледа го, намръщва се. Не плаче.

→ fade out

.....

fade in →

Ръка отключва ключалка. Отваря.

Те двамата – влизат в антре на апартамент. Пода – на черни и бели квадрати.

Влизат в хол.

Нейните ръце – сипват чай в две чаши.

Носи ги в хола, слага ги на масата. Вдига се páра.

Той е придърпал своя фотьойл до радиатора пред прозореца, тя прави същото.

Пият чай. Гледат в упор бледата, декемврийска светлина.

Ръцете им – върху радиатора.

Тя излиза от стаята, след малко се връща.

Тя: Нямам цигари. /нещо се сеща/ Чакай...

Пак излиза, връща се с дървена кутия.

Отваря я срещу него, вътре – пури.

Пушат пури. Тя кашля. Сърбат чай.

Той: Аз... ще ходя след малко.

Тя: Добре. Мерси че ме изпрати.

Той ѝ се усмихва свойски. Обляга се на фотьойла. Заспива дълбоко.

Тя излиза на голяма тераса, която опасва апартамента. Оглежда квартала наоколо ./ОП/

Внезапно се разплаква. Хлипа. Също така внезапно спира. Пуши. Прибира се вътре.

Край.